

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 200/2021
29. јун 2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузећа за монтажу, производњу и трговину Монтавар Метална Лола ДОО Београд, Југословенска бр.2, чији је пуномоћник Игор Ољачић, адвокат у ..., против тужених МД Митић Комерц ДОО Смедерево, Ковински пут бб, чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат у ... и Хидротим ДОО Београд, Југословенска бр.2, чији је пуномоћник Мирослав Николић, адвокат у ..., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2 Пж 5877/18 од 23.01.2020. године, у седници већа одржаној 29. јуна 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5877/18 од 23.01.2020. године се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Привредни суд у Пожаревцу је донео пресуду П 492/2017 од 20.09.2018. године, којом је поништио Уговор о оснивању привредног друштва Снага воде ДОО од 30.11.2016. године оверен у Општини Звездара под Ов. ../2016, што су тужени дужни да признају и трпе; одбацио је тужбу у делу захтева да суд наложи Агенцији за привредне регистре да на основу те пресуде изврши упис брисања привредног друштва Снага воде ДОО Смедерево, са наведеним матичним и ПИБ бројем, и обавезао тужене да солидарно тужиоцу накнаде трошкове поступка у износу од 645.166,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Одлучујући по жалби првотуженог, Привредни апелациони суд је донео пресуду 2 Пж 5877/18 дана 23.01.2020. године којом је преиначио наведену пресуду Привредног суда у Пожаревцу и пресудио тако што је одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи Уговор о оснивању привредног друштва Снага воде ДОО закључен дана 30.11.2016. године, оверен пред Општином Звездара под Ов. ../2016 као незаконит, што би тужени били дужни да признају и трпе, обавезао је тужиоца да првотуженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 30.000,00 динара, а друготуженом износ од 189.000,00 динара са законском затезном

каматом од дана наступања услова за извршење до исплате, и одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио дозвољену и благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент не указује одређено на битне повреде одредаба парничног поступка учињене у смислу члана 374. став 1. Закона о парничном поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од оснивања један од чланова туженог Хидротим ДОО Београд, у тренутку подношења тужбе са уделом од 33,33%. Уговор о оснивању привредног друштва Снага воде ДОО Смедерево закључили су тужени Хидротим ДОО Београд и МД Митић Комерц ДОО Смедерево. Привредно друштво Снага воде ДОО Смедерево је регистровано 07.12.2016. године. У Уговору о оснивању наведено је да је основни капитал друштва 15.717.888,00 динара, да члан Хидротим ДОО Београд има уписан новчани улог од 8.870.342,00 динара, уплаћен новчани улог од 1.000,00 динара, а да ће неуплаћени део улога бити унет најкасније до 10.12.2016. године. Удео Хидротим ДОО Београд у Снага воде ДОО Смедерево износи 45% а удео туженог МД Митић Комерц ДОО Смедерево је 55%. У циљу обезбеђења обавезе уношења улога, Хидротим ДОО Београд има обавезу да преда три бланко менице без протеста са меничним овлашћењем којим овлашћује другу уговорну страну, овде првотуженог, да наплати као штету неуплаћени део улога, па је Хидротим ДОО Београд и издао менично овлашћење у корист туженог МД Митић Комерц ДОО Смедерево, на укупан износ од 8.870.442,00 динара. Са рачуна Хидротим ДОО Београд је на рачун туженог МД Митић Комерц ДОО Смедерево извршена уплата износа од 7.390.000,00 динара, а МД Митић Комерц ДОО Смедерево је против Хидротим ДОО Београд поднео предлог за извршење на основу менице која му је по наведеном основу предата, на износ од 1.480.342,00 динара. Није спорно међу парничним странкама да новчани износ на име неуплаћеног улога није пренет на рачун Снага воде ДОО Смедерево.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац, као члан привредног друштва Хидротим ДОО Београд, активно легитимисан за подношење тужбе за поништај правног посла којим је располагано имовином велике вредности туженог Хидротим ДОО Београд, без одобрења скупштине тог друштва и без сазнања чланова друштва. Располагано је имовином која представља више од 30% књиговодствене вредности Хидротим ДОО Београд по билансу стања на дан 31.12.2015. године, што је на основу одредбе члана 470. став 1. Закона о привредним друштвима имовина велике вредности, за чије располагање је морало постојати одобрење скупштине по одредби члана 470. став 6. Закона о привредним друштвима. Првостепени суд је сматрао да је тужба благовремена, сходно одредби члана 472. став 4. Закона о привредним друштвима.

Другостепени суд је пошао од правне природе уговора о оснивању привредног друштва, која је одређена тиме да уговор, поред облигационог, има и статусно правно дејство. Применом одредбе члана 13. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр.36/2011...91/2019), која је одредба иста и у време закључења предметног уговора и уписа у регистар привредног друштва Снага воде ДОО Смедерево, према

којој се оснивачки акт може огласити ништавим само по основу и разлозима предвиђеним том одредбом, и не може се огласити ништавим по другом основу, је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Ревидент понавља разлоге на којима је засновао тужбени захтев, позивом на одредбе члана 470. и 471. Закона о привредним друштвима, да скупштина туженог Хидротим ДОО Београд, односно његови чланови, нису донели одлуку којом дају сагласност за закључење уговора којим се располаже имовином велике вредности тог привредног друштва. Ревидент сматра битним да тужбеним захтевом није тражио утврђење ништавости уговора, да би се основаност тужбеног захтева ценила применом одредбе члана 13. Закона о привредним друштвима на које се позива другостепени суд, већ да је тужбеним захтевом тражио поништај уговора у складу са одредбом члана 472. Закона о привредним друштвима, односно према законом дефинисаним правилима везаним за располагање имовином велике вредности и последицама кршења истих. У даљем, ревидент оспорава правилност закључка другостепеног суда да је правни пут за тужиоца био подношење тужбе за ништавост регистрације привредног друштва и да је за неоснованост тужбеног захтева битно да тужилац тим правним путем није поступио. Ревидент истиче и то да је побијаним уговором предвиђен рок за уплату основног капитала који је краћи од законског рока, и да је уговором предвиђено да првотужени може да наплати износ уписаног удела као накнаду штете, а да је према одредбама Закона о привредним друштвима једино привредно друштво легитимисано да води поступак против члана који није уплатио основни капитал у законском року, и да се тај износ уплаћује на рачун друштва, те да га првотужени није могао наплатити уместо основаног друштва. Тиме је по становишту тужиоца очигледно да тужени нису имали намеру да оснују ново привредно друштво, већ да направе фиктивни основ за пренос износа од 8.870.342,00 динара на рачун првотуженог. С тим у вези оспорава да се спорни уговор може сматрати оснивачким актом.

Врховни касациони суд закључује да је одлука другостепеног суда правилна.

Правилно је схватање изражено у другостепеној пресуди да се због статусноправног дејства уговор о оснивању привредног друштва може огласити ништавим, и то из изричито прописаних разлога садржаних у одредби члана 13. Закона о привредним друштвима. Наведеном одредбом, оснивачки акт је ништав ако нема форму прописану законом, ако је у њему наведена делатност друштва супротна принудним прописима или јавном поретку, или не садржи одредбе о пословном имену друштва, улозима чланова, износу основног капитала или претежној делатности друштва, или су сви потписници у тренутку његовог закључења били правно или пословно неспособни. Осим из тих разлога, оснивачки акт не може се огласити ништавим по другом основу. Тужбени захтев тужиоца није усмерен на оглашавање ништавим уговора о оснивању привредног друштва. Одредба наведеног члана Закона о привредним друштвима искључује могућност оглашавања ништавим оснивачког акта са било ког другог основа, а у том правцу би водио и поништај оснивачког акта, што тражи ревидент, те произлази да тужбени захтев није основан.

Разлози које истиче ревидент, да је предметним уговором, који је оснивачки акт привредног друштва Снага воде ДОО Смедерево, располагано имовином велике вредности једног од оснивача, овде туженог Хидротим ДОО Београд, без сагласности скупштине, односно чланова тог друштва, нису релевантни због одредбе члана 13. Закона о привредним друштвима која искључује друге основе за оглашавање ништавим оснивачког акта.

Ревидент указује на поједине одредбе предметног уговора којима је предвиђен рок за уплату преосталог улога у друштву краћи од законског рока, што са напред изнетог није разлог за поништај оснивачког акта.

Осим тога, указује на одредбе уговора којим је прописана обавеза друготуженог да првотуженом исплати као накнаду штете уговорени износ улога, као очигледну намеру да уговор у наведеним одредбама представља фиктивни основ за пренос тих средстава на рачун првотуженог, чиме указује на облигационоправно дејство дела уговора, које јесте подложно оцени по захтеву за поништај уговора. Међутим, оваквим наводима ревидент у суштини указује на одсуство каузе у уговору и фингирање у наведеном делу уговорних одредаба, али са тих основа се ни према одредбама Закона о облигационим односима уговор не може поништавати, односно наведено уговор не чини рушљивим, па би и са тог аспекта тужбени захтев био неоснован.

Према изнетом, је ревизија неоснована, те је Врховни касациони суд одлучио као у изреци по одредби члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић